

26.4.2007 - 2.5.2007

V Ostravě se zítra koná první letošní majáles	2
2.5.2007 Mladá fronta DNES str. 5 Kraj Moravskoslezský, <i>(zh)</i>	
Představujeme sólisty Janáčkova máje	2
2.5.2007 Moravskoslezský deník str. 47 Kultura, <i>(hla)</i>	
Večerní srovnávání	2
30.4.2007 Listy moravskoslezské str. 1 Titulní strana, <i>Doc. dr. Eva Mrhačová</i>	
Vondráček: Tréma mi ruce nikdy nesvazovala	3
30.4.2007 Opavský a hluchínský deník str. 52 Moje Opavsko, <i>JITKA HRUŠKOVÁ</i>	
Noví mladí úředníci	4
30.4.2007 Týden str. 34 Téma, <i>Luboš Kreč</i>	
Pískovcová plastika hořických studentů zdobí areál univerzity	9
28.4.2007 Jičínský deník str. 3 Zpravodajství, <i>(rš)</i>	
Odborníci: Vykácení aleje je nežádoucí a nedůvodné	9
27.4.2007 Mladá fronta DNES str. 3 Kraj Moravskoslezský, <i>(asi)</i>	
Dala přednost koním před vysokou školou	9
26.4.2007 Frýdecko-místecký a třinecký deník str. 3 Frýdecko-Místecko a Třinecko, <i>MARTIN ŠRUBAŘ</i>	
Lidé mohou pomoci v cizině	10
26.4.2007 Mladá fronta DNES str. 3 Kraj Moravskoslezský, <i>IVANA LESKOVÁ</i>	
Organizace Lékaři bez hranic zamířila do Ostravy	11
25.4.2007 ČT 1 str. 2 18:00 Report	
Pokácení stromů v Komenského sadech	12
25.4.2007 TV Nova str. 4 06:00 Zprávy	

V Ostravě se zítra koná první letošní majáles

2.5.2007 Mladá fronta DNES str. 5 Kraj Moravskoslezský

(zh)

Ostrava - Krajskou metropoli zítra ovládne Majáles Ostravské univerzity. Studentský svátek letos nabídne průvod masek, dvě hudební scény i divadelní a klubovou scénu.

Na zajímavá vážná i komická divadelní vystoupení studentů Ostravské univerzity se lidé mohou těšit už dnes. V klubu Atlantik od tří hodin odpoledne postupně zhlédnou čtyři představení.

Zítra se deset minut před čtrnáctou hodinou vydá z Husova sadu ke Slezskoostravskému hradu průvod masek. Ta nejlepší z nich se stane králem majálesu. "Nejlepší masku vybírá dopředu zvolený tým. Záleží nejen na kreativité při výrobě masky, ale také na tom, jakou show maska umí," popisuje Ondřej Haška, prezident Stavovské unie studentů, která majáles připravuje.

V podhradí Slezskoostravského hradu lidé najdou hlavní pódium, na kterém od patnácti hodin mimo jiné vystoupí Visací zámek, Weget či Al Yaman. Od šestnácti hodin se zde začne hrát i na druhé venkovní scéně, určené pro mladé talenty. V klubu Marley si pak od devatenácti hodin zájemci mohou užít hudbu v rytmu reggae, dancehallu a dubu.

Regionální mutace | Mladá fronta DNES - severní Morava a Slezsko

Představujeme sólisty Janáčkova máje

2.5.2007 Moravskoslezský deník str. 47 Kultura

(hla)

Ostrava/ Sólistou letošního zahajovacího koncertu Janáčkova máje bude Zbigniew Kaleta (na snímku). Tento rodák z Bystřice nad Olší studoval hru na klarinet na ostravské konzervatoři u Valtra Vítka, u něhož pak dále pokračoval i na Ostravské univerzitě. Současně studoval Hudební akademii K. Szymanowského v Katovicích u Andrzeje Janického.

Na českých i zahraničních interpretačních soutěžích získal řadu ocenění: v roce 1995 1. cenu v Mezinárodní soutěži polské hudby 20. století, 1996 – 1. cenu Pietrków Trybunalski, nebo v roce 1998 2. cenu v Chomutovské soutěži. Dnes je prvním klarinetistou Národního symfonického orchestru Polského rozhlasu v Katovicích, ale vystupuje i jako sólista se symfonickými nebo komorními orchestry. Na Janáčkově konzervatoři v Ostravě vyučuje hru na saxofon a právě s tímto nástrojem se 21. května v Glazunovově koncertu po delší době opět setká s ostravským publikem.

Doprovázet ho bude Národní symfonický orchestr Polského rozhlasu Katowice, který pod taktovkou svého šéfdirigenta Gabriela Chmury ještě přednese tradiční Janáčkovu Sinfoniettu a 7. symfonii Ludwiga van Beethovena.

Poslední vstupenky na tento koncert jsou v prodeji v pokladně Domu kultury města Ostravy a v pobočkách Ostravského informačního servisu.

Foto popis |

Region | Severní Morava

Večerní srovnávání

30.4.2007 Listy moravskoslezské str. 1 Titulní strana

Doc. dr. Eva Mrhačová

Před několika lety jsem měla možnost navštívit výuku na několika švýcarských středních školách. Byla jsem příjemně překvapena tím, jaké vážnosti se tam těší povolání pedagoga, jak je učitel všeobecně vážen a dobře placen. Všechny tyto vzpomínky mi oživil dopis jednoho středoškolského profesora. Píše, jak za dvacet hodin pedagogické práce s vysokoškolskými studenty učitelství obdržel čistého 850 korun! Tedy za přípravu na vyučovací hodinu, sledování hodiny i za její následný rozbor, což dohromady představuje nejméně 2 až 2,5 hodiny práce, je hodnocen v duchu platných nařízení částkou 40 korun na hodinu! Myslím, že hodinový plat

uklížečky nejde pod 50 korun. Plně se ztotožňuji s názorem onoho pana profesora, že “nenajdeme jinou profesi, kde by se za takovou částku někdo obtěžoval byť jen zvednout ze židle”.

Dlouhodobé finanční podhodnocování a všeobecné nedoceňování práce učitele, s nímž ruku v ruce jde i následné společenské znevážení této krásné profese, se již ve společnosti projevuje. Naši nejlepší absolventi učitelství často nenastupují do škol, ale na prestižnější a mnohem lépe placená místa. Více než 50 procent učitelů cizích jazyků nemá kvalifikaci. Školství je přefeminizováno a mužský prvek tam zcela evidentně chybí. Vezmeme-li v úvahu, v jakém stavu je v dnešní době rodina, pak právě ten mužský prvek je ve školství zcela nezbytný. Pro autoritu, pro výchovu volních vlastností i proti rozmáhající se šikaně. Bude-li naše vládní garnitura i nadále problémy školství odsouvat na vedlejší kolej s tím, že jsou mnohem důležitější věci k řešení, a bude-li se místo toho vymýšlet, jak školství dále poškodit, čímž narážím na zcela nesmyslné návrhy snížit počty učitelů, vidím osud naší budoucí generace v sytě černé barvě.

Foto popis|

O autorovi| Doc. dr. Eva Mrhačová, děkanka Filozofické fakulty Ostravské univerzity

Vondráček: Tréma mi ruce nikdy nesvazovala

30.4.2007 Opavský a hlučínský deník str. 52 Moje Opavsko

JITKA HRUŠKOVÁ

Opavský virtuos se dokáže mazlit s každým tónem.

Opava/ Světově proslulý klavírní virtuos Lukáš Vondráček se znovu vrátil na skok do svého rodného města. Minulé pondělí vystoupil v sále minoritského kláštera pro studenty opavské Střední technické školy a po hodinovém koncertě si našel chvíli času i na povídání.

* Jaký dojem máte z dnešního vystoupení?

Myslím, že dobrý. Studenti se chovali tiše a poslouchali. Pokud jsem alespoň některé z nich dokázal zaujmout, považuji to za svůj úspěch. Jsem si vědom toho, že na koncert nepřišli dobrovolně, což je zase něco úplně jiného než u posluchačů, kteří přijdou z vlastního zájmu. Vystupuji hlavně proto, abych posluchačům udělal radost a je mi celkem jedno, ve kterém sále to je.

* Míváte někdy trému?

Na ni jsem nikdy netrpěl. Na každý koncert se už dopředu připravuji a pocit nejistoty proto nemívám. Kdybych byl trémista, nemohl bych odvést dobrý výkon.

* Nikdy vás během hraní nic nezaskočilo?

Zatím naštěstí nic a doufám, že to tak zůstane. Při vystoupení jsem pokaždé maximálně koncentrovaný a přestávám vnímat okolí. Způsob vaší hry dokazuje, že každou melodii prožíváte. S některou se přímo mazlíte a o jinou jako byste s klavírem sváděl souboj. Klavír je partnerem klavíristy, a pokud k němu hudebník přistupuje bez nadšení, nikdy publikum nedokáže plně zaujmout. Jinak se to ani brát nedá, protože by nastoupila chladná rutina. Hraji pokaždé pro jiné posluchače a na jiném klavíru, tím je pro mě každý koncert novým zážitkem.

* Co máte letos v koncertním kalendáři?

Z Opavy odjedu do Anglie a potom do Ameriky a zpátky do Londýna. Do Opavy se vrátím 21. června a představím návštěvníkům v sále minoritského kláštera samostatný recitál. Prázdninové turné budu absolvovat po evropských zemích s australským orchestrem, na podzim budu vystupovat v Texasu a v Austrálii a během prosince zahraji posluchačům v Brazílii.

* Znáte už prakticky všechny světové koncertní sály s výjimkou Austrálie, kam se podíváte letos. Kde se setkáváte s nejvtíčnějším publikem?

Posluchači jsou vstřícní všude, ale nejvstřícnější asi bývají v jižní Evropě a v Americe. Jsou hodně spontánní a dokážou dát zřetelně najevo, že se jim koncert líbí. Trochu rezervovaní bývají Angličané nebo Japonci.

* Kam zařadíte Opavany?

Na jejich nezáměr si rozhodně stěžovat nemohu, protože při každém koncertu dokážou zaplnit sál, a to o něčem vypovídá. Hodně příznivců mám už od svých začátků a pravidelně si mě chodívají poslechnout. Opavské posluchače mám moc rád a k tomu, abych jim zahrál, využiji každou možnou příležitost. Rád jsem vystupoval i ve Slezském divadle a v případě zájmu jeho vedení si to určitě s potěšením zopakuji. Opava zůstane navždy mým městem, které mám rád a do kterého se pokaždé rád vracím. Roste do krásy, ale velkým problémem zůstává jeho špatná dopravní dostupnost do zbytku republiky a potažmo do zahraničí.

* Však jste se z Opavy hodně nacestoval...

To byl často velký problém. Teď bydlím v Praze a jsem letišti blíž, což považuji za ohromnou výhodu. Navíc už mám řidičák a koupil jsem si starší Opel Zafiru, takže jsem daleko mobilnější než dřív. Cestování po zemi mi problémy nedělá, ale obavy z letadel jsem se nezbavil. Mám strach z výšek a do letadla nastupuji pokaždé s nepříjemnými pocity. Ujišťování, že takový způsob cestování je bezpečný, mi moc nepomáhá, ale naštěstí jsem pokaždé přistál v pořádku.

* Kromě získání řidičáku jste stihl ještě jednu životně důležitou věc.

Ano, loni v dubnu jsem se oženil. Vzal jsem si hobojistku Marianu Stojanovou, se kterou jsem měl vztah už delší dobu. Občas se nám podařilo i společně si zahrát, ale skladeb pro hoboje a klavír bohužel moc není.

* Za úspěchy, které jste v poměrně krátké době už získal, by spousta kolegů upsala duši ďáblu. Zůstalo vám ještě nějaké umělecké přání?

Odpověď je dost těžká, protože hodně se mi jich už splnilo, ale jedno by bylo. Rád bych si zahrál s Berlínskou filharmonií, která je určitě nejlepším orchestrem v Evropě a jedním z nejlepších ve světě. Snad se mi tohle přání někdy splní.

* Koketoval jste i se studiem v Americe, kde jste chtěl mimo jiné proniknout i do tajů dirigování. Pověsil jste ho už definitivně na hřebík?

Pravděpodobně ano. Stále dostávám spoustu koncertních nabídek, kterým chci vyhovět, a studium v Americe je navíc finančně velmi náročné. Se stipendiem by šlo zvládnout, ale pro četnost svých vystoupení nemohu s jeho získáním počítat.

* Kdo vám dojednává koncerty?

Na zahraniční mám agenturu v Londýně a v republice se na mě pořadatelé obracejí přímo. Žádnou agenturu tady nepotřebuji, protože se většinou už dobře známe a pokaždé se domluvíme.

* Když jsme u toho domlouvání, které jazyky ovládáte?

Angličtinu a němčinu. V cizině toho stejně moc nenamluvím, protože se neustále pohybuji mezi letištěm, hotelem a koncertním sálem. S posluchači hovořím hudbou a ta je mezinárodní komunikací.

Kdo je Lukáš Vondráček?

Lukáš Vondráček se narodil 21. října 1986 v Opavě. Na klavír začal brnkat už téměř jako batole a první koncerty jako malý Amadeus absolvoval ve věku, kdy si jeho vrstevníci hráli s hračkami. Klavír studoval na Základní umělecké škole i soukromě a jako desetiletému mu tleskali posluchači v Americe. Ve dvanácti letech nastoupil na Ostravskou univerzitu a mezitím dojížděl na konzultace za profesorem Barcabem do Vídně. Ve čtrnácti letech už hrál s Českou filharmonií a jeho další životní dráha až dosud vede světovými koncertními sály. Jeho

maminka je korepetitorka Slezského divadla, otec vyučuje na Pedagogické fakultě v Hradci Králové a sestra studuje Slezské gymnázium v Opavě. Lukáš Vondráček je ženatý a bezdětný.

Foto popis| VIRTUOS. Klavírista Lukáš Vondráček je "rodinným stříbrem" města.
Foto autor| Foto: Deník/Jitka Hrušková

Foto popis| LUKÁŠ VONDRÁČEK. V každém koncertu hledá Lukáš něco nového.

Foto autor| Foto: Archiv
Region| Severní Morava

Noví mladí úředníci

30.4.2007 Týden str. 34 Téma

Luboš Kreč

Po chodbách úřadů – ministerstev, magistrátů či hejtmanství – běhá stále více mladých lidí. Dostávají sice méně peněz, hřeje je však touha něco ovlivňovat a měnit. Z veřejné byrokracie je navíc blíže k cenným kontaktům a do skvěle placených míst v Bruselu. A také je tam větší klid než u soukromníků.

Světlebéžový oblek, modrozelená, decentními proužky zdobená košile, černá kožená aktovka. Sedmadvacetiletý Zbyněk Pokorný usrkává kávu v creperii v centru Prahy a vypadá, jako by si na občerstvení zaskočil z prosklené centrály velké nadnárodní firmy. Ve skutečnosti pracuje v kamenné, ospale působící budově ministerstva průmyslu. "Oddělení inovací a investic, jsem tam teprve rok," hlásí absolvent pražské Vysoké školy ekonomické. Předtím pracoval v účtárně velké softwarové společnosti.

"Hodně jsem se rozmýšlel, ale nakonec mě přesvědčily schopnosti lidí, s nimiž dnes pracuji," vysvětluje Pokorný. Zažitá představa, že se kolem něho budou v papučích šourat otrávení úředníci, jejichž jedinou snahou je stihnout čtyři turky denně a ve čtyři, nejpozději v pět odpoledne projít vrátnicí, vzala za své. "U nás na oddělení jsou hlavně mladí lidé. A práce tam má lepší úroveň než leckde v privátní sféře," tvrdí mladý ekonom.

Ještě v devadesátých letech vyvolávalo sousloví "státní úředník" obraz líného tvora, pro něhož jsou smyslem života razítka, nesrozumitelné formuláře, podlaha z linolea a nevětraný vzduch zakouřených kancelářů. To se pomalu mění. Zaměstnání ve veřejné správě (zahrnuje jak státní úředníky pracující například pro ministerstva, tak zaměstnance samosprávy, jako jsou radnice či hejtmanství) už není tak úplně "out". "Úroveň úřednického aparátu stoupá, získat zpátky ztracenou prestiž však nebude snadné. Postoj veřejnosti v období 1948–1989 byl velmi zdeformován," říká Marek Starý, vedoucí katedry veřejné správy na Vysoké škole finanční a správní v Praze.

Hurá do Evropy

Na brněnském magistrátu má kancelář šestadvacetiletý František Kubeš. Vystudovaný sociální geograf pracuje v oddělení pro strategii města, které spadá pod primátora. Domluví se německy a anglicky, během studia na Ostravské univerzitě strávil rok v Mnichově a pak tam ještě pět měsíců pobýval na stáži. Na brněnském úřadě pracuje druhou sezonu a čiší z něho spokojenost. "Po škole mi nabídli práci jak v soukromé firmě, tak ve veřejné správě. Zvolil jsem to druhé a rozhodně nelituji," říká. Má sice menší plat, zato se věnuje tomu, co vystudoval: podílí se na strategickém rozvoji města, má šanci cestovat, přinejmenším po republice. Sám prý zná řadu dalších mladých lidí, hlavně spolužáků z vysoké školy, kteří zakotvili ve službách státu či samosprávy a nijak toho nelitují. Pro získání odborných zkušeností je to prý ideální šance. Tím, zda je dráha profesionálního byrokrata jeho životním cílem, si ale není jistý. Lákalo by jej zkusit i něco jiného, například malou konzultantskou firmu v cizině.

Kubeš tím poukazuje na důležitou věc: mladí absolventi objevují kouzlo státní služby i díky zahraničním možnostem, především pak v Evropské unii. Kdo se chce jednou usadit jako dobře placený "ouřada" v Bruselu či v jiném evropském úředním molochu, potřebuje zkušenost z obdobné práce v domovině. "To je skutečně jedna z motivací, která k nám přivádí mladé lidi," potvrzuje Václav Petříček, který působí nepřetržitě od roku 1990 jako náměstek na ministerstvu průmyslu. Coby kariéerní byrokrat se problematice státní správy věnuje i ve volném čase: napsal knihu Pohled do hlubin úřednickovy duše a téma přednáší na Vysoké škole ekonomické.

Politizace i lhotejnost

O tom, že stáže v cizině fungují jako spolehlivý magnet na absolventy, ví své i Petra Mašínová. Strávila šest let v diplomacii (působila například v Irsku či jako mluvčí českého zastoupení v Bruselu), poté osmnáct měsíců – do loňského podzimu – vedla v Úřadě vlády ČR odbor určený k informování o EU. “Zrovna nedávno jsem měla * debatu se studenty Univerzity Karlovy a ptala se jich, ve které státní instituci by chtěli pracovat. Naprostá většina zmínila ministerstvo zahraničí,” říká Mašínová, která má teď v České spořitelně na starosti evropské fondy.

Mládež si podle Mašínové práci v diplomacii idealizuje: “Studenti žijí v představách, že Černínský palác je plný špičkových odborníků. Zapomínají, že se na ambasády míří hlavně následkem politických dohod a známostí.” Slabinu vidí pětatřicetiletá bývalá státní úřednice především v absenci zákona o státní službě, který by jasně stanovil podmínky pro kariérní postup a interní hodnocení.

A v politizaci. Mašínová státní aparát opustila, když se loni vyměnila vláda.

“Je pravda, že mladých lidí ve státních službách přibývá, ale roste i jejich fluktuace.

Po pár letech raději odcházejí.” Zabránit by tomu prý mohla promyšlenější péče o “lidské zdroje”, budování firemní kultury, lepší komunikace. Na něco takového ale většinou nebyvají peníze.

Nepružnost, málo prostoru pro vlastní iniciativu, nepraktické a zdlouhavé procedury, nezáměr nadřízených, nízké pracovní tempo. To je pouze několik důvodů, které si vybaví personalista Tomáš Prajzler z pražské agentury Advanced Search, když má zmínit hlavní nevýhody práce pro stát; kromě tradičně menších platů, samozřejmě. “Znám mnoho lidí, kteří začali pracovat pro stát z nadšení a hrdosti. Po letech odešli s velkou deziluzí.”

Souboj benefitů

Když se senátoři chystají na služební cestu do zemí bývalého Sovětského svazu, podklady jim připravuje třicetiletá Lucie Havelková. Vystudovala rusistiku a v Senátu má na starosti analýzy mezinárodního dění na Východě. V případě oficiální návštěvy spolupracuje s ministerstvem zahraničí a Kanceláří prezidenta republiky, účastní se slavnostních večeří. “Práce je to velmi zajímavá, dostanu se i k oblastem, které by v soukromé sféře nikoho nezajímaly – třeba k Moldávii. Finančně to samozřejmě není žádná sláva, ale zase existuje možnost dalšího vzdělávání a prohlubování odbornosti.”

Legenda, že státní aparát automaticky nabízí řadu zaměstnaneckých výhod, dnes moc neplatí. Příplatky na stravování, sport, vzdělávání – to všechno už dávno mají i velké soukromé podniky, navíc si mohou dovolit hojněji poskytovat třeba mobily, notebooky, služební auta. Hlavní předností veřejné byrokracie v tomto směru zůstává kromě možnosti vycestovat na profesní stáže také reálně kratší pracovní doba, tudíž větší prostor a klid na soukromý život nebo na studium.

Ke vzdělávání zaměstnanců centrálních úřadů je určen Institut státní správy (ISS), který spadá pod ministerstvo vnitra. Zástupkyní vedoucího je dvaatřicetiletá Silvia Doušová, která má na starosti přípravu úředníků pro chystané české předsednictví Radě EU v roce 2009. Do služeb státu nastoupila před čtyřmi roky jako lektorka angličtiny, nyní se chystá na mateřskou dovolenou. “Radost mi dělají drobné úspěchy. Jsme malé oddělení a fungujeme spolehlivě. Když se ale podívám na celý resort vnitra, vidím malou efektivitu: mnohostupňový postup schvalování, lopotnou komunikaci s jinými ministerstvy.”

Portfolio pro budoucnost

TÝDEN obeslal všechna tuzemská ministerstva, krajské úřady a vybrané radnice dotazem, zda pociťují zvýšený zájem o práci ze strany lidí ve věku do pětatřiceti let. Naprostá většina odpověděla, že poslední dva tři roky těchto uchazečů opravdu přibývá. Hlásí se hlavně na pozice, v nichž mohou uplatnit schopnosti a dovednosti, které jim dávají výhodu oproti starším lidem: jazyky, práci s počítači, zahraniční zkušenost, absolvování oborů, které zde před revolucí nikdo neznal.

Ne každý absolvent vysoké školy navíc touží po kariéře v Evropské komisi. Mnohé víc láká odborné zázemí, které jim – zvláště v případě úzce specializovaných expertů – může stát poskytnout. Rozhodují i jiné věci, byť se na první pohled zdají malicherné. Velké úřady například často sídlí v městských centrech, notabene v rozlehlých budovách, kde má téměř každý zaměstnanec vlastní kancelář. Atraktivní je i sama podstata práce pro stát. Například mladý referent odboru investic při ministerstvu financí se najednou může zúčastnit jednání se špičkovými manažery komerční sféry, podílet se na tvorbě zákonů, vyzkoušet si na vlastní kůži spolupráci s politiky. To všechno může dát dohromady “portfolio”, které jednou může z relativně bídně placeného úředníka udělat skvěle ohodnoceného analytika v byznysu.

Není divu, že i platy se postupně zlepšují. “Pokud se nebudeme bavíme o manažerech, mohou u nás lidé dostat pětadvacet až třicet tisíc korun, což je částka konkurenceschopná,” říká předseda Státního fondu životního prostředí Petr Štěpánek. Hlavně mimo Prahu, kde je větší nezaměstnanost, se solidní místo ve státní sféře považuje za terč. Sám Štěpánek ale připouští, že byrokratické procedury jako zaznamenání každého opuštění kanceláře či nutnost opatřovat často zcela nevýznamné dokumenty ředitelským razítkem jsou velmi otravné.

“Mladí přijdou s chutí něco ovlivnit, ale tohle je začne ubíjet. Snažím se to u nás omezovat, ale nejsem všemocný.”

Jak neztratit elán

Budova právě zanikajícího ministerstva informatiky (skončí zřejmě ještě letos) se krčí na pražském Žižkově symbolicky vedle Domu odborových svazů a současně poblíž areálu VŠE. A právě na informatice se zrodil projekt elektronizace české státní správy zvaný Czech Point, který by měl v konečném důsledku snížit množství byrokracie. Tvůrcem nedávno zprovozněné sítě Czech Pointů je osmadvacetiletý Dalibor Veřmiřovský, který nyní z funkce náměstka ministra vnitra resort v podstatě vede.

“Podařilo se to uvést do života, ale jakmile ministerstvo skončí, budu si muset nabít baterky v privátu,” říká právník, který modernizaci státní byrokracie připravoval v organizaci eStat.cz (thinktank blízký ODS) a na ministerstvu pracoval už za Vladimíra Mlynáře. “Zůstat celou dobu jen v úřadě bych nevydržel. Člověka to začne pomalu požírat.” Příkladem? Obvyklá reakce zkušených byrokratů na pokus zavést cokoli nového zní: “Ale vždyť takhle už to děláme dlouho!” Oblíbené je prý také zásobování nadřizovaného stohy papírů, aby neměl čas na pečlivější práci.

Je tedy nutné, aby uchazeč o práci ve státní správě disponoval zvláštními adaptačními vlastnostmi? Již zmíněný ministerský matador Petříček je přesvědčen, že služba státu je svého druhu posláním a že je určena především lidem, kteří milují řád. Bývalý zaměstnanec patentového úřadu, který si nepřeje být jmenován, to vidí podobně, leč méně idylicky: “Člověk si na ten řád a setrvačnost zvykne. Někomu to vyhovuje, ale já jsem musel pryč. Báł jsem se, že si zvyknu na bezmyšlenkovité popisování papírů, na nesrozumitelný úřední jazyk, na ztrátu adrenalinu a vůbec životního elánu.”

Nakročeno k prestiži

Minulý týden se v médiích objevila zpráva, že ve státním sektoru pracuje přes 450 tisíc lidí a že za posledních sedm let přibýly především v pražských centrálních úřadech dva tisíce úředníků. Další desítky tisíc jich zaměstnávají krajské úřady a radnice včetně magistrátů. Vláda následně schválila plán na propuštění několika tisíc lidí ve státní administrativě do roku 2010.

Politici se už několik let ohánějí vizemi a plány na snižování byrokracie, ale nikdy nehovoří o tom, že je ve skutečnosti třeba sáhnout k mnohem hlubší a razantnější reformě, která by změnila fungování celého systému a posunula ho blíže vyspělejším evropským zemím.

Jan Rozkošný, který na Hertie School Of Governance v Berlíně studuje sociální politiku a veřejný management, k tomu říká: “V Německu je kolikrát těžší získat práci ve státní správě než v soukromém sektoru. Hlavně proto, že je to velmi vážené, prestižní zaměstnání.”

Příběhy a názory absolventů hovořících v tomto článku ukazují, že český státní aparát se postupně mění a mládne, že přibývá šancí pro nadané a šikovné odborníky. V dlouhodobém profesním rozletu je však nezřídka drží nízká mzda a strnulý administrativní systém. Tím, že i veřejná správa nastupuje na cestu služby zákazníkům, se naštěstí ve státním systému začíná alespoň částečně prosazovat pružnější a efektivnější řízení. Jedině tak lze zvýšit prestiž práce ve službách státu.

Mladí se hlásí hlavně na pozice, v nichž mohou uplatnit schopnosti, které jim dávají náskok oproti starším lidem: jazyky, počítače, zahraniční zkušenosti.

“Někomu to vyhovuje, ale já jsem musel pryč. Báł jsem se, že si zvyknu na bezmyšlenkovité popisování papírů, na nesrozumitelný úřední jazyk, na ztrátu adrenalinu.”

A co definitivita?

Mezi mladými lidmi převažuje přání pracovat hlavně na centrálních úřadech čili na ministerstvech či na úřadě vlády. Průměrný plat se zde pohybuje v rozmezí 24-29 tisíc korun hrubého měsíčně. Aktuálně stoupá zájem také o zdánlivě neatraktivní resorty, jako je třeba ministerstvo zemědělství nebo místního rozvoje (přes obě instituce do Česka proudí evropské miliardy, navíc nabízejí poměrně bohatý výběr zahraničních pobytů). Největší nevoli mezi úředníky momentálně vzbuzuje neustále oddalované zahájení platnosti zákona o státní službě, který stanoví podmínky fungování byrokracie (přesně určí kritéria kariérního růstu, zavede pravidelné hodnocení, zaručí pětiměsíční odchodné apod.). Současně by zákon měl zaměstnance motivovat k tomu, aby pracovali na svém vzdělání a zdokonalování, neboť od toho se bude odvíjet vývoj jejich kariéry.

Nejdiskutovanější částí debaty ohledně služebního zákona je takzvaná definitiva, která by v podstatě zajišťovala úředníkům pracovní místo nad smrtí – pokud by se nedopustili zásadního pochybení (například zneužití pravomocí, defraudace, korupce). Naposledy politici start normy posunuli loni v listopadu, podle současného plánu by měla začít fungovat v roce 2009. Důvodem odkladů je nedostatek peněz: zákon by náklady na úřednický aparát ještě zvýšil.

-lkr-

* Francouzský sen: být úředníkem

Zaměstnání na takzvaném účetním dvoře, u správního soudu, na finanční inspekci nebo na některém z ministerstev je pro nemálo Francouzů životním snem. Jistě i proto, že v zemi s tak štědrými státními kasami to znamená definitivu. Zemí, jejíž úřednická armáda se těší největší proslulosti, je bezesporu Francie. Není divu. Stát tam zůstává největším zaměstnavatelem, pracuje pro něj na pět milionů lidí (téměř polovinu tvoří učitelé). Elitní francouzští úředníci mají dokonce vlastní školu – Ecole Nationale d'Administration (ENA). Žáci absolvují během studia stáže na prefekturách, učí se komunikovat s novináři, nahlíží do zákulisí špičkových státních úřadů. Sítím ENA prošel například právě končící prezident Jacques Chirac, prezident Evropské centrální banky Jean-Claude Trichet nebo Pascal Lamy, generální ředitel Světové obchodní organizace (WTO).

Velmi prestižní je úřednická dráha také v Německu. Budoucí byrokraté tam studují například na berlínské Hertie School Of Governance, která vznikla v roce 2003. Podle Jobsta Fiedlera, někdejšího starosty Hannoveru a dnes profesora této univerzity, pochází francouzské i německé renomé státních úředníků z jejich tradičního vlivu a vážnosti. Naproti tomu ve Velké Británii, kde administrativu velmi zmodernizovali, je prestiž dána spíše schopnostmi a odbornou úrovní lidí, kteří pro stát pracují, domnívá se Fiedler. V Česku je státní administrativa dodnes považována za synonymum nepříjemnosti, pomalosti a nezájmu. Důvodem jsou především více než čtyři dekády socialistického režimu, který si z úřednického aparátu vytvořil nástroj vlastní moci. Jak v době habsburského císařství, tak za první republiky byli státní úředníci mnohem respektovanější kastou než dnes.

Foto popis| Zbyněk Pokorný (27), ekonom. Pracuje na ministerstvu průmyslu a obchodu, v odboru podnikání, oddělení inovací a investic. Na ministerstvu je teprve rok, zatím si místo pochvaluje. "Dostanu se k lidem a k informacím, na které bych v privátu nenarazil," říká.

Foto autor| Foto: Tomáš Nosil

Foto popis| Mladé lidi táhne na úřady také touha něco ovlivnit a mít větší klid na práci. Budova ministerstva průmyslu a obchodu v Praze.

Foto popis| Náměstek ministra průmyslu Václav Petříček pracuje pro stát třicet let. Napsal o tom knížku, téma přednáší na vysoké škole.

Foto popis| Lucie Havelková (30), rusistka. Pracuje v zahraničním odboru Senátu, kde má na starosti ruskojazyčné země a oblast bývalého Sovětského svazu. Peněz sice dnes nevydělá tolik jako v komerční praxi, ale odborně má prý její současná práce skvělou úroveň.

Foto popis| Nástup mladých nutí starší kolegy k dalšímu vzdělávání. "Vidím to při jazykových kurzech," říká Silvia Doušová z Institutu státní právy, odkud je snímek.

Foto popis| O školení na Institutu státní správy je mezi zaměstnanci centrálních úřadů velký zájem. A většina účastníků se prý hlásí dobrovolně.

Foto popis| I v útrobách parlamentu se to začíná hemžit mladými úředníky – hlavně v legislativním odboru nebo v odboru pro evropské záležitosti.

Foto popis| Atraktivní může být i to, že státní úřady sídlí v honosných budovách uprostřed měst. Valdštejská zahrada v areálu Senátu.

Foto popis| Petra Mašíňová vedla rok a půl odbor určený k informování o EU, předtím pracovala v diplomacii. Nyní má v České spořitelně na starosti evropské fondy.

Foto popis| Dalibor Veřmiřovský (28), právník. Na ministerstvo informatiky přišel s nástupem ODS k moci. Projekt elektronizace státní správy, zahájený zprovozněním sítě Czech Pointů, je v podstatě jeho dílem. "Teď si ale půjdu nabít baterky mimo stát," říká náměstek.

Foto popis| Také na Úřadě vlády ČR pociťují zvýšený zájem o práci ze strany mladých lidí. Průměrný plat se tam blíží třiceti tisícům korun hrubého.

Foto popis| Noví mladí úředníci a úřednice se nehlásí jen na ministerstva, ale také na magistráty a hejtmanství (snímek z pražské radnice).

Foto popis| Brusel, úřednické srdce Evropské unie. Sídlí zde rozbujelá, skvěle placená byrokracie z celého světa.

Foto popis| Přáním českých úředníků bývá dostat se do ciziny. Jedním z finančních center světové ekonomiky je Londýn (na snímku).

Foto popis| Silvia Doušová (32), anglistka. Zástupkyně vedoucího na Institutu státní správy, který spadá pod ministerstvo vnitra. Na práci pro stát ji trápí byrokratické procedury, spousta razítek, špatná komunikace. Na podzim si půjde "odpočinout" na mateřskou.

Foto autor| Foto: 1–7, 9, 10, 14, 15 Tomáš Nosil, 8 Robert Zlatohlávek, 11, 13 Petra Mášová, 12 PROFIMEDIA. CZ

Pískovcová plastika hořických studentů zdobí areál univerzity

28.4.2007 Jičinský deník str. 3 Zpravodajství

(rš)

UDÁLOSTI V OKRESU

Hořice/ Lukáš Řezníček, žák 3. ročníku Střední průmyslové školy kamenické a sochařské, oboru kamenosochařství - kamenosochařská tvorba vypracoval návrh pískovcové plastiky vysoké 220 cm. Ten spolu s Vítězslavem Varadimem pak realizovali. Socha je díky dlouholeté spolupráci s ostravskou univerzitou umístěna v jejím areálu. Sponzorem vytvořeného díla s názvem Masky je ostroměřská firma.

Foto popis| PÍSKOVCOVÁ PLASTIKA studentů hořické školy je umístěna v areálu ostravské univerzity.

Foto autor| Foto: archiv školy

Region| Východní Čechy

Odborníci: Vykácení aleje je nežádoucí a nedůvodné

27.4.2007 Mladá fronta DNES str. 3 Kraj Moravskoslezský

(asi)

Ostrava - Sdružení Svatý Václav zajistilo, že zastupitelé obvodu dostanou před zásadním hlasováním o aleji v Komenského sadech posudek dendrologa Zdeňka Mráčka, vyjádření fyziologa Václava Krpeše z Katedry biologie a ekologie Přírodovědecké fakulty Ostravské univerzity a stanovisko šéfa katedry ochrany životního prostředí v průmyslu VŠB-Technické univerzity Ostrava Petra Jančíka. Všichni se shodli, že alej skácet je nežádoucí. "Vykácením sto šedesáti lip můžeme přijít o kyslík až pro 1600 lidí, v místě aleje bude asi o sto tun prachu více," spočítal Jančík. Jen tři až čtyři stromy současné aleje nahradí plochu listoví celé nově zasazené aleje po dobu desítek let. "Akcí dojde v okolí aleje k jednoznačnému zhoršení kvality ovzduší," je přesvědčen. Uvedl, že nahrazování vzrostlých stromů mladými je vzhledem ke stavu ovzduší v Ostravě nevhodné.

Fyziolog Krpeš tvrdí, že stromy aleje jsou v plné biologické aktivitě, budou bezpečné ještě desítky let, jen doporučil pravidelnou údržbu. "Tyto stromy rostly příliš dlouho na to, aby byly takto bezohledně skáceny. Jde o nepřijatelný způsob obnovy. Je možné použít šetrnější způsob," uvedl znalec Mráček.

Regionální mutace| Mladá fronta DNES - severní Morava a Slezsko

Dala přednost koním před vysokou školou

26.4.2007 Frýdecko-místecký a třinecký deník str. 3 Frýdecko-Místecko a Třinecko

MARTIN ŠRUBAŘ

Z Anety Tribulové z Čeladné měla být manažerka. Zvítězila u ní ale láska ke koním, takže přerušila studia na vysoké škole a začala pracovat na ranči.

Čeladná/ Dvaadvacetiletá dívka, která ještě nedávno na Ostravské univerzitě studovala obor ruština ve sféře podnikání, pracuje v současné době na Prosper Horse Ranch na Čeladné, kde se stará o koně. "Prostě jsem se takto rozhodla. Rodiče sice vůbec nebyli nadšeni, jenže já jsem nemohla jinak. Nevylučuji, že se do školy nevrátím, protože jsem studium jen přerušila, jenže bylo to čistě moje rozhodnutí, kterého nelituji," rozpovídala se Aneta Tribulová, která se přiznala k tomu, že ruský jazyk někdy využívá i na ranči. "Poměrně často k nám přijíždí i zahraniční klientela, takže jsou situace, kdy i zde skutečně mluvím rusky," řekla Aneta, pro niž začíná

pracovní den už v sedm hodin ráno, kdy z maštalí vypouští koně do výběhu. "Potom se musím postarat o krmení, čištění koní a stáji, ze které je potřeba i vykdat hnůj. Od třinácté hodiny je pak areál otevřen pro veřejnost. Dva dny dělám, pak mám dva dny volno," přiblížila svou náplň Tribulová, jež se kromě toho naučila výborně jezdit na koních. Proto například v sobotu vystoupila na akci, která se nesla ve westernovém duchu. "Takovéto akce připravujeme pro děti každý měsíc. Už se na mě byli podívat i rodiče, kteří pro to zpočátku neměli pochopení. Od té doby už trochu na mou práci změnili názor," dodala Aneta.

Foto popis| NA RANČI. Aneta Tribulová, která miluje koně, byla v sobotu příznačně oblečená jako indiánka.
Foto autor| Foto: Deník/ Martin Šrubař
Region| Severní Morava

Lidé mohou pomoci v cizině

26.4.2007 Mladá fronta DNES str. 3 Kraj Moravskoslezský

IVANA LESKOVÁ

LÉKAŘI BEZ HRANIC Organizace se v Ostravě představila veřejnosti. Hledá dobrovolníky, kteří by chtěli pomáhat nemocným v nejhudších zemích světa.

Ostrava - Čtyřicetiletá studentka Zdravotně sociální fakulty Ostravské univerzity Zuzana Říhová z Příbrami včera vyměnila školní lavice za polstrované židle klubovny číslo 101 Domu kultury Ostrava.

Doufá, že tak udělala první krok ke splnění svého snu. "Chtěla bych časem odjet do některé z rozvojových zemí s organizací Lékaři bez hranic," netají mladá žena.

Uznávaná mezinárodní organizace s letitou tradicí otevřela v lednu svoji pobočku pro Českou a Slovenskou republiku v Praze a včera poprvé se představila zájemcům z řad veřejnosti také v Ostravě.

Její představitelé netají, že stále hledají dobrovolníky, kteří by chtěli nezištně pomáhat nemocným lidem v nejhudších zemích postižených válkou či jinou ničivou katastrofou.

"Zájemců je hodně. Od ledna už nás kontaktovalo přes sto Čechů a Slováků," řekla pracovnice nové pražské kanceláře organizace Lucia Ďuricová.

Také včerejší akci v Ostravě si nenechalo ujít na padesát lidí, převažovali studenti zdravotnických oborů. Sledovali promítaný film o různých misích, se zájmem poslouchali lékaře, kteří jim vyprávěli o vlastních zkušenostech z práce v cizině, a vyptávali se, co všechno musí udělat pro to, aby také oni mohli v blízké budoucnosti vycestovat za hranice.

"Vystudovala jsem střední zdravotní školu, pak vyšší odbornou školu, udělala si nástavbu z intenzivní medicíny a teď studuji druhým rokem obor všeobecná sestra na vysoké škole. Ráda bych po skončení studia vyjela ven. Zdá se mi to zajímavé," svěřila se Zuzana Říhová.

"Také bych rád vycestoval, kamkoli, a pomáhal lidem, kteří to potřebují. Klidně kvůli tomu přeruším studium vysoké školy," uvedl mladý muž, který kromě studia už pracuje jako zdravotní sestra v jedné z moravskoslezských nemocnic. Právě kvůli tomu však nechtěl zveřejnit jméno. "Co kdybych pak měl v zaměstnání potíže," obával se.

Renata Šimetková z Opavy, personalistka vídeňské pobočky Lékařů bez hranic, která byla na zahraničních misích sama i společně se svým manželem - lékařem, tvrdí, že stát se dobrovolníkem není zrovna snadné. Rada zájemců podle ní v minulosti odpadla dříve, než se vůbec dostala k samotnému výběrovému řízení, které probíhalo ve Vídni. "Úspěšnost Čechů a Slováků je ale ve srovnání s cizinci dost velká. Téměř všichni, kteří přijeli do Vídně na pohovor a test týmové spolupráce, ve výběrovém řízení uspěli."

Studentku Zuzanu Říhovou potěšilo, že její šance uspět zvyšuje znalost portugalštiny, kterou se učí už roky. Zatím jí ale chybí praxe.

Zato její spolužačka Silvie Pěntková zjistila, že s němčinou by neuspěla ani s delší praxí.

"Podmínkou je dobrá znalost angličtiny, protože je to oficiální jazyk organizace. Znalost některého z dalších jazyků, především francouzštiny, španělštiny, portugalštiny, ruštiny či arabštiny, je velkou výhodou. Němčina bohužel nestačí. V zemích, kde působíme, se tímto jazykem totiž nehovoří," vysvětlovala lékařka Irena Kosková.

Podrobné informace o organizaci najdou zájemci na internetové adrese: www.lekaribezhranic.cz.

* Podmínky výjezdu na první misi

znalost angličtiny slovem i písmem (jiný jazyk výhodou)
všeobecný lékař musí mít minimálně dva roky praxe
lékaři-specialisté musí mít atestace I. stupně v oboru
výhodou jsou zkušenosti z oblasti tropické medicíny, veřejného zdravotnictví a zkušenosti s výukou a školením

* Lékaři bez hranic

Koho hledají
všeobecné lékaře
chirurgy
anesteziology
gynekology
pediatry
internisty
porodní asistentky
všeobecné sestry
sálové sestry
psychoterapeuty
psychology
farmaceuty a laboratorní techniky
specialisty na úpravu vody
finanční kontrolory
logisty, kteří zajistí zázemí

Foto popis| BUDOUCÍ DOBROVOLNICE? Zuzana Říhová (vpravo) a Silvie Pěntková si na včerejší akci v Ostravě prohlížejí materiály organizace Lékaři bez hranic.
Foto autor| FOTO: MAFA - JAROSLAV OŽANA

Regionální mutace| Mladá fronta DNES - severní Morava a Slezsko

Organizace Lékaři bez hranic zamířila do Ostravy

25.4.2007 ČT 1 str. 2 18:00 Report

Drahomíra RAČÁKOVÁ, moderátorka

Mezinárodní humanitární organizace Lékaři bez hranic zamířila do Ostravy. Mezi dvěma a půl tisícem dobrovolníků z celého světa, kteří pomáhají v těžko dostupných místech válečných konfliktů, epidemií a katastrof, působí zatím asi třicet Čechů a Slováků. Zřejmě jich ale přibude, zájem přidat se projevil desítky zdravotních sester a lékařů.

Silvie KLEKOVÁ, redaktorka

Porod v nemocnici, infuze, antibiotika nebo ošetření ženy lékařem, tedy mužem, to viděli lidé v řadě zemí světa až u Lékařů bez hranic. Ti míří většinou tam, kam není schopen nebo ochoten dorazit někdo jiný. A zásadně beze zbraní. Zájem jít do takového rizika mají hlavně mladí.

Zuzana ŘÍHOVÁ, zdravotní sestra

Bála bych se možná o zdraví, o život, takový ty základní věci, ale lákalo by mě poznat ty lidi tam, jako jak tam žijou.

Daniel BAČA, zdravotnický záchranář

Já zvažuji, že bych se k nim přidal.

Alena ŠRŮTOVÁ, studentka Zdravotně-sociální fakulty Ostravské univerzity

Určitě by mne to lákalo, ale zatím nesplňuji podmínky, nemám dvouletou praxi, vlastně nemám ještě ani dostudováno.

Silvie KLEKOVÁ, redaktorka

Čekat by už nemusel tento lékař, který má dlouholetou praxi a umí dobře anglicky. Podmínkou je ale výběrové řízení. Manželé Šimetkovi pracují pro tuto nevládní organizaci téměř čtyři roky a byli na několika misích.

Ondřej ŠIMETKA, dobrovolník, Lékaři bez hranic, přednosta gyn.-porod. kliniky, FN Ostrava

Na základě nějakých katastrof přírodních, zemětřesení, záplavy a pak vidíme, že najednou sto tisíc lidí, sto padesát tisíc lidí se nemůže dostat ke zdravotnické péči a není v silách toho státu jim pomoci, tak tam já vidím ten obrovský smysl naší práce.

Renata ŠIMETKOVÁ, zaměstnankyně, Lékaři bez hranic

Nejhorší bylo vidět ty, ty děti podvyživené.

Silvie KLEKOVÁ, redaktorka

V Ostravě našli Lékaři bez hranic desítku nových adeptů.

Richard WALKER, ředitel pražské pobočky, Lékaři bez hranic

Jsme schopní jim nabídnout příležitost, aby uplatnili své znalosti a zkušenosti.

Silvie KLEKOVÁ, redaktorka

Organizace působí v osmdesáti zemích světa a do misí a projektů investuje ročně několik miliard korun.

Lucia ĎURICOVÁ, mluvčí, Lékaři bez hranic

A je z převážné míry financovaná veřejnými dotacemi, to znamená soukromé osoby, které rozhodnou přispívat.

Silvie KLEKOVÁ, redaktorka

Lékaři bez hranic vznikli jako humanitární a ryze nepolitická organizace v roce 1971. Už v roce 1999 dostali za svou činnost Nobelovu cenu.

Pokácení stromů v Komenského sadech

25.4.2007 TV Nova str. 4 06:00 Zprávy

Lucie ALEXOVÁ, redaktorka

Lidé v Ostravě bojují proti záměru radních pokácet sto šedesát čtyři stromů v centru města. Že jsou lípy zdravé, říká i celá řada odborníků. Radnice už má ale svoji studii, podle které mohou stromy ohrozit bezpečnost chodců.

redaktor

Komenského sady, jediné zelené místo v centru Ostravy, jenže radnice teď zvažuje nápad pokácet sto šedesát čtyři vzrostlých lip.

osoba

Tak to polikvidovat, to ne, vždyť to je jediný krásný místo tady v okolí.

osoba

Byla tady najednou velká díra, než by to zase dorostlo.

redaktor

Podle jedné z mnoho studií se o stromy dlouho nikdo nestaral a třeba při vichřici hrozí, že některé větve spadnou.

Lubomír RYCHTÁŘ, autor návrhu na kácení stromů

Budou čím dál tím více nestabilní, bude tam ..., hrozí rozlomení koruny.

redaktor

I když radnice říká, že projekt kácení ještě není schválený, některé vytipované stromy už jsou teď označené křížkem.

Petr SEDLÁČEK, zástupce radnice

Projekt pana inženýra Rychtára zastupitelstvo neschválilo. Diskutuje se o tom.

redaktor

Lidé, kteří chtějí stromy zachránit, už sepisují petici a pořádají veřejné diskuse. Na jejich stranu se přidávají i odborníci.

Václav KRPEŠ, dendrolog, Ostravská univerzita

To je z hlediska funkčnosti biologického zdravotního stavu v naprostém pořádku.

redaktor

Jestli se stromy budou kácet nebo ne, o tom rozhodne zastupitelstvo městského obvodu v červnu.
